

BRUNA LA BRUJXA

i el secret de
l'Encantada

Pasqual Alapont
Viv Campbell

LA TIRA
bromera

Bruna no tenia una berruga al nas ni un barret amb forma de cucurutxo, però era una bruixa de cap a peus. Un dia, mentre estava en classe de matemàtiques, la mestra va preguntar:

–Si una gallina pon sis ous al dia, quants en pondrà a la setmana?

I Bruna, que no coneixia la resposta, va pensar:

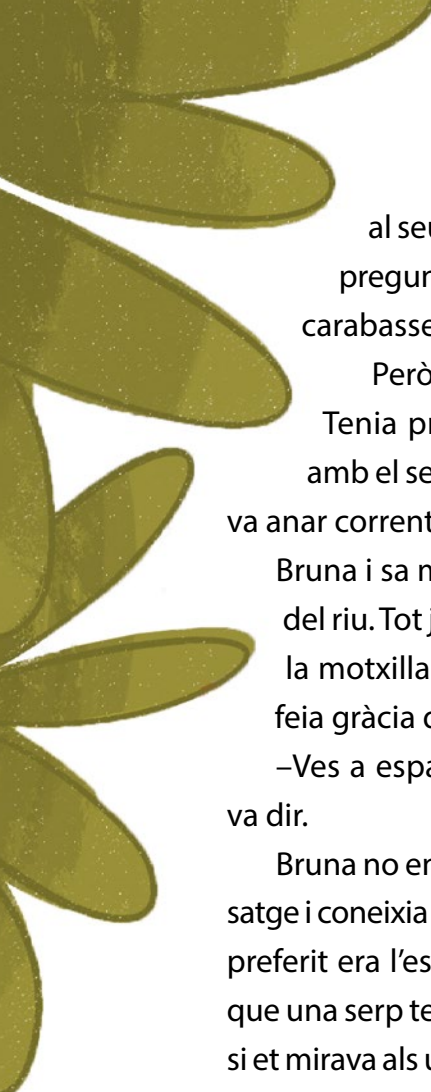
«Tant de bo et convertires tu en una gallina!»

En això, com per art d'encanteri, la mestra va començar a aletejar corrents d'ací cap allà i sense parar de fer cloc-clocs.

Tot el món, a classe, va esclafir a riure, però Bruna tremolava com una fulla.

«Tinc poders sobrenaturals. Podria fer que la mestra es posara a ballar com una trompa o que es transformara en una botija.»

La pobra es va espantar del seu poder i va desitjar que es trencara l'encanteri. Llavors, la mestra va tornar

al seu estat natural i va continuar com si res, preguntant per l'assumpte dels ous i repartint carabasses a tort i a dret.

Però a Bruna no la preocupaven els zeros. Tenia pressa per veure què era capaç de fer amb el seu poder i, quan va sonar el timbre, se'n va anar corrents.

Bruna i sa mare vivien en una casa a l'altra banda del riu. Tot just va arribar d'escola, la xica va deixar la motxilla i se'n va anar al bosc. A sa mare no li feia gràcia que hi anara sola.

–Ves a espai no et topes amb l'home del sac –li va dir.

Bruna no en va fer cas. Havia crescut en aquell paisatge i coneixia les passerres millor que ningú. El seu lloc preferit era l'estany de l'Encantada. La llegenda deia que una serp tenia el seu cau en aquelles aigües i que, si et mirava als ulls, et podies transformar en un gripau. Però Bruna no tenia por. L'Encantada era una fada d'aigua i li havia ensenyat que tenia un do especial per a la màgia i que podia aconseguir tot el que desitjara.

En arribar a l'estany, Bruna es va asseure al costat de la font i va esperar impacient fins que va sentir el borbolleig de l'aigua. Uns segons després, l'Encantada li va preguntar:

–Què tens, Bruna?

La xica va explicar el que li havia passat en classe.

–Soc una bruixa. Crec que podria convertir la mestra en una botifarra negra.

L'esperit de l'Encantada va riure.

–És això el que voldries?

Bruna s'ho va pensar. Els companys s'havien divertit, però la mestra no s'ho havia passat tan bé fent de gallina. Era això el que volia Bruna?

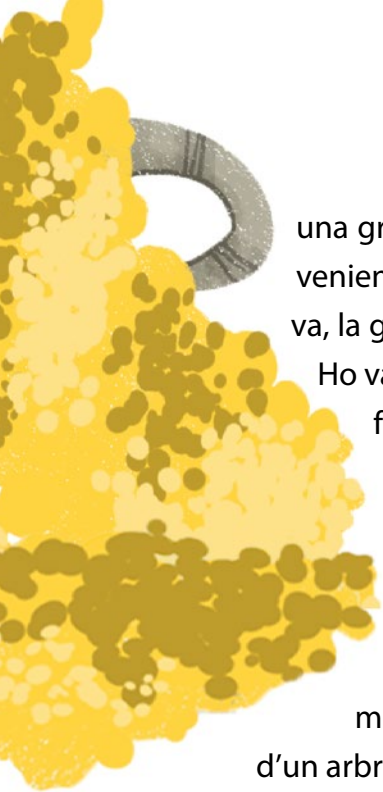
–Crec que m'agradaria volar –va dir.

L'Encantada va deixar passar uns segons abans de respondre.

–No és tan fàcil ser una bona bruixa, Bruna. Ves a espai amb el que desitges, perquè, en comptes de volar com una fada, et podries transformar en una mosca, i les mosques són molt pesades.

Llavors va cessar el borbolleig d'aigua i l'Encantada es va submergir en la profunditat de l'estany.

Cada dia, Bruna feia pràctiques de màgia. A mitjan vesprada, quan acabava l'escola, s'endinsava al bosc amb

una granera i pronunciava els conjurs que li venien al cap. Però, per més que ho intentava, la granera no s'alçava ni un pam de terra.

Ho va provar amb un ramàs, amb un pal de fregar i fins i tot amb una aspiradora, però tot va ser debades. Potser és que no tenia traça de bruixa.

Un dia, mentre caminava pel bosc, es va topar amb un homenet i els dos es van espantar. El nan, que no feia més de dos pams, es va amagar darrere d'un arbre i va olorar l'aire.

–I tu qui eres? –va preguntar desconfiat.

Bruna va fer un pas arrere, preparada per pegar a córrer si l'altre feia qualsevol gest d'atacar-la.

–Soc una xica. I tu qui eres, l'home del sac?

L'altre va fer una riallada nerviosa.

–L'home del sac? Ha! És que m'has vist un sac, tu, en algun lloc? Cert que el podria dur amagat en la butxaca dels pantalons, però llavors seria una enganyifa pèrfida.

–No sé què vol dir «enganyifa pèrfida» –el va interrompre Bruna.

–Sí que estem afinats! –L'homenet semblava confús.– «Enganyifa» vol dir enganyifa i «pèrfida» és

realment una paraula difícil. No sé ben bé què deu voler dir.

–Deu estar en el meu diccionari, la buscaré quan arribe a casa.

–El que hauries de fer és tornar-la. No hauries d’anar furtant paraules que no són teues.

Bruna anava a explicar-se, però l’altre li va eixir al davant.

–Els meus amics em coneixen amb el nom de Fals, però la gent com tu em diu donyet.

L’homenet va traure el cap d’on estava amagat, anava vestit amb una roba de color xampinyó, tenia els cabells estufarrats sobre un cap que tenia forma de carabassa, els ulls sortints, el nas punxegut i les orelles com a pàmpols.

–I tu, cosa immunda, què fas per ací? Quantes berrugues tens?

–Jo no tinc berrugues –va respondre Bruna–, i no soc una cosa. Soc una xica.

–Hauria jurat que eres una bruixa. Com si no hauries volat fins a dalt de l’arbre?

Sense adonar-se’n, Bruna s’havia enfilat a les branques més altes d’una alzina, a més de deu metres. Com

havia arribat fins allí? Ho devia haver desitjat, clar. Això volia dir que sí que era una bruixa. Va buscar el donyet amb la mirada, però havia desaparegut. Per un moment va dubtar si ho havia somniat, però no tenia massa temps per a entretindre's. Havia de pensar com s'apanyaria per a baixar.

L'Encantada li havia dit que podia aconseguir tots els seus desitjos, només ho havia de voler amb tota la seua força, i Bruna va desitjar ser una gata, tan àgil que poguera enfilem-se i baixar dels arbres.

–Rusca petrusca! –va exclamar.

! es va transformar en una gata, sí. En una gata!!! No és que tenia l'agilitat d'un felí, és que s'havia convertit de colp i repent en una gata de pelatge gris amb una cua grossa i llustrosa. Bruna va dir «Ai, mare meua», però, en compte de paraules, li va eixir un miol.

Damunt, la roba li anava tan baldera que li va caure a terra. «No ens posem nervioses», es va dir en el seu nou parlar de gata, i va començar a baixar amb precaució. Però es va adonar que les seues potes eren segures i que es podia desplaçar a tota velocitat.

«No em pensava que seria tan agradable ser una gata», va pensar, fins que va descobrir una rabosa que

l'esperava al peu de l'arbre i que tenia la intenció de convertir-la en el seu sopar.

Llavors Bruna va córrer tant com podia, però la rabosa la perseguia i, quan va arribar al riu, estava a punt d'acaçar-la. A la vora hi havia un xic d'uns deu anys pescant amb una canya. Bruna el coneixia molt bé, era Miquel, de la seua classe, i va cridar el seu nom:

–Meu! Meu!

I després li va demanar auxili:

–Meu! Meu! Marrameu!!!

Però com si res, Miquel no va moure ni mitja cella i Bruna es va haver de llançar al riu.

Bruna sabia nadar, però Bruna-gata a penes surava en l'aigua. Podia intentar convertir-se de nou en una xica, però s'havia deixat la roba als peus de l'arbre i no volia eixir nueta de l'aigua. A la fi, Miquel es va adonar del perill que corria la gata, es va llevar les sabates i, en quatre camallades, va arribar on era l'animal i el va salvar d'una mort segura.

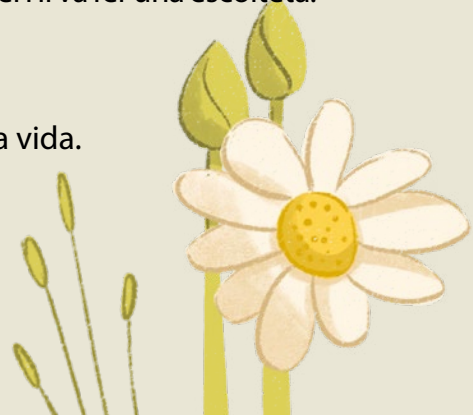
En un no res, eren a la riba sans i estalvis. Miquel va amollar la gata, que, tan bon punt es va sentir segura, va fugir de pressa i corrents.

Quan es va trobar a recer de les mirades, al costat de la seua roba, a Bruna no li va costar gens d'esforç desitjar amb totes les seues forces convertir-se de nou en una xica.

L'Encantada tenia raó, s'havia d'anar a espai amb els desitjos.

Uns dies més tard, en acabar les classes de la vesprada, Bruna va fer per trobar-se Miquel i li va fer una escolteta:

- Eres molt valent.
- Jo? Per què?
- L'altre dia em vas salvar la vida.

Miquel es va quedar de pedra. Què volia dir, Bruna?
Valent, ell? Salvar-li la vida?

–No sé de què em parles.

Bruna va somriure.

–L'altre dia, quan la rabosa m'estava perseguint, em vas agafar amb molta delicadesa i em vas traure del riu. M'hauria ofegat, si no em rescates.

Miquel es va fer blanc com la cera i Bruna va esclafir a riure.

El xicot va reaccionar. Ah! Ara ho entenia, la seua companya devia haver presenciat el salvament de la gata i li estava fent una broma.

–Mira que eres graciosa. Podries ser pallassa i treballar en un circ.

–No t'ho creus? –Bruna va fer cara de pomes agres.– Ara mateix em puc transformar en una gata, si vull –va dir.

–Sí, clar, i jo em puc transformar en un ratolí –es va burlar Miquel–. Abracadabra, pota de cabra, uhhh!

–Que no? Ara veuràs!

Llavors Bruna va alçar les mans, va desplegar els dits com si foren garres i va exclamar:

–Brusca pedrusca!

Vist i no vist, algunes espurnes de foc saltaren al seu voltant i la xica es va transformar en... res!

